

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vladimíra Sládečka (soudce zpravodaj), soudců JUDr. Jaromíra Jirsy a JUDr. Jana Musila o ústavní stížnosti **Jana Šinágla**, bytem Žebrák, Bratří Nejedlých 335, zastoupeného JUDr. Petrem Kočím, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 1535/4, proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2017 sp. zn. 49 T 10/2016, **takto:**

Ústavní stížnost se odmítá.

O d ů v o d n ě n í

V ústavní stížnosti stěžovatel navrhuje zrušení výroku I. v záhlaví označeného usnesení Městského soudu v Praze, kterým mu bylo zakázáno pořizovat zvukové záznamy z hlavního líčení konaného v předmětné trestní věci dne 10. 4. 2017.

Podle stěžovatele došlo vydáním napadeného rozhodnutí k zásahu do jeho práv podle čl. 95 odst. 1 a čl. 96 odst. 2 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

Stěžovatel namítá, že Městský soud v Praze nepřípustně rozšířil důvody pro zákaz pořizování zvukových záznamů uvedené v ustanovení § 6 odst. 3 zákona č. 6/2002, o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), když tento zákaz odůvodnil potřebou zajistit spravedlivý proces. Podle stěžovatele nemohlo být napadeným usnesením dosaženo cíle, který byl v odůvodnění tohoto usnesení deklarován. Zákaz pořizovat zvukové záznamy stěžovatel chápe spíše jako sankci ukládanou za jeho předchozí publicistické aktivity.

Ústavní soud zvážil argumentaci stěžovatele, obsah napadeného rozhodnutí a dalších listinných podkladů a dospěl k závěru, že jde o návrh zjevně neopodstatněný, a proto jej odmítl.

Podle ustanovení § 43 odst. 3 zákona o Ústavním soudu musí být usnesení o odmítnutí návrhu podle odstavců 1 a 2 písemně vyhotoveno, stručně odůvodněno uvedením zákonného důvodu, pro který se návrh odmítá a musí obsahovat poučení, že odvolání není přípustné.

Ústavní soud nejprve připomíná, že zásadně nemá oprávnění zasahovat do rozhodovací činnosti trestních soudů, neboť nepředstavuje vrchol jejich soustavy, ale zvláštní soudní orgán ochrany ústavnosti (srov. čl. 81, 83, 90 Ústavy). Nepřísluší mu tedy přehodnocovat skutkové a právní závěry trestních soudů, a neposuzuje proto v zásadě ani jejich stanoviska a výklady ke konkrétním ustanovením zákonů, nejedná-li se o otázky ústavněprávního významu. Do rozhodovací činnosti trestních soudů je Ústavní soud oprávněn zasáhnout jen tehdy, pokud by postup těchto orgánů byl natolik extrémní, že by překročil meze ústavnosti (srov. např. nález sp. zn. III. ÚS 224/98); o takovou situaci však v posuzovaném případě nejde.

Ústavní soud nemůže přisvědčit stěžovateli v jeho názoru, že Městský soud v Praze nepřipustně rozšířil důvody pro zákaz pořizování zvukových záznamů stanovené v § 6 odst. 3 zákona o soudech a soudcích. Městský soud v Praze napadené usnesení podrobně odůvodnil, a to nad rámec požadavků vyplývajících z trestního řádu. Srozumitelně v něm vysvětlil, že k tomu, aby stěžovateli zakázal pořizování zvukových záznamů, přistoupil především s ohledem na práva jedné z osob obžalovaných v dané trestní věci. Akceptoval totiž argumentaci obhajoby, že pořizování zvukových záznamů stěžovatelem reálně může vést k tomu, že tyto audiozáznamy budou stěžovatelem zveřejněny, a že se tak dosud nevyslechnutí svědci budou moci seznámit s obsahem výsledku obžalovaných a jiných svědků, což by bylo v rozporu s účelem ustanovení § 209 odst. 1 věta první trestního řádu. Takovou okolnost lze legitimně hodnotit jako potenciální narušení průběhu jednání, tedy ji lze považovat za zákonný důvod pro zákaz pořizování zvukových záznamů ve smyslu § 6 odst. 3 zákona o soudech a soudcích.

Stěžovatel tvrdí, že i navzdory zákazu pořizování zvukových záznamů může dojít k tomu, že svědkové budou jiným způsobem seznámeni s obsahem výpovědi obžalovaných a jiných svědků, a že proto napadeným usnesením nemohlo být dosaženo deklarovaného cíle. Ani tento postoj však Ústavní soud nemůže akceptovat. Pokud totiž není v reálné moci soudu určité ohrožení řádného průběhu soudního jednání zcela eliminovat, je povinen učinit alespoň takové kroky, které takové ohrožení redukuje. Takovým krokem pak v posuzovaném případě byl i zákaz pořizovat zvukové záznamy směřující vůči stěžovateli.

Ústavní soud konečně odmítá i námitku stěžovatele, že zákaz pořizovat zvukové záznamy byl ve skutečnosti především sankcí za jeho předchozí publicistické aktivity. Jestliže totiž Městský soud v Praze v napadeném usnesení (č. 1. 4) zmiňoval, že stěžovatel (na rozdíl od profesionálních novinářů) není vázán žádným etickým kodexem a že svými vyjádřeními na internetu přestoupil základní pravidla slušného počínání, šlo pouze o uvedení relevantního a podstatného důvodu, na jehož základě byl vyvozen závěr o riziku zveřejnění pořizovaných zvukových záznamů a z něj vyplývajících narušení spravedlivého procesu a řádného průběhu jednání.

Na základě výše uvedeného Ústavní soud mimo ústní jednání a bez přítomnosti účastníků řízení ústavní stížnost podle ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu jako návrh zjevně neopodstatněný odmítl.

Poučení: Proti tomuto usnesení není odvolání přípustné.

V Brně dne 25. července 2017

JUDr. Vladimír Sládeček
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kubacká